

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Prinses Cantilla

Prinses Cantilla woonde in een kasteel maar ze was geen rijke prinses, want haar vader had al zijn land en geld verloren door ruzie te maken met andere koningen over de grootte van het koninkrijk.

Dus moest de arme kleine Cantilla werken, net als elk gewoon boerenmeisje, en koken voor zichzelf en haar vader.

Het oude kasteel waar Cantilla en haar vader woonden, was in verval geraakt en slechts een paar kamers, aan een kant van het kasteel, werden nu nog gebruikt. De vleermuizen en uilen hadden bezit genomen van de torens en de prachtige zalen aan de andere kant, daar waar eens mooie feesten werden gehouden. Een keuken en een slaapkamer waren de enige kamers die Cantilla en haar vader, de oude koning, nog gebruikten, en de meubels waren zo oud dat ze bijna uit elkaar vielen.

Op een dag was Cantilla soep aan het koken voor het avondeten, en terwijl de stoom uit de pan kwam, dacht Cantilla dat ze een gezicht met een lange baard naar haar zag kijken. Ze streek met haar hand over haar ogen om haar zicht duidelijker te maken, en de volgende keer dat ze keek zag ze inderdaad weer een gezicht, en ook een vorm.

Een kleine man met een misvormde rug en een lange witte baard, waarvan hij de uiteinden over een arm

droeg, stapte van het deksel van de pan en sprong op de grond.

"Prinses," zei hij terwijl hij diep voor Cantilla boog, "ik ben een betoverde dwerg. Ik kan jou je eens zo mooie huis teruggeven en je vader weer tot een rijke koning maken. Ik kan ervoor zorgen dat alle kamers van het oude kasteel nieuw worden en weer worden gevuld met prachtige gordijnen en meubels, zoals ze waren voordat je vader zo arm werd."

Cantilla begon te glimlachen bij de gedachte aan alle luxe en troost die de dwerg bood, en ze vergat zijn lelijke lichaam heel even, maar ze werd tot bezinning gebracht door wat de dwerg vervolgens zei.

"Dit alles zal ik je geven, prinses Cantilla, als jij mijn vrouw wordt," zei hij terwijl hij een stap dichterbij Cantilla toe deed.

"Oh nee nee! Dat kan ik niet doen," zei Cantilla, terwijl ze beide handen opstak alsof ze zelfs maar de gedachte daaraan wilde afweren.

"Wacht," zei de dwerg. "Wees niet zo haastig, mijn prinses. Ik kom vanavond weer terug voor je antwoord, bij de fontein in de tuin, daar waar de kamperfoelie groeit."

Voordat Cantilla hierop kon antwoorden, zwaaide hij zijn baard over zijn hoofd en verdween in een wolk van wat leek op stoom of rook.

Cantilla keek om zich heen en kneep zichzelf om er zeker van te zijn dat ze niet alles had gedroomd wat ze zojuist had gezien, ze dacht langzamerhand dat het een droom was en dat ze in haar stoel bij het vuur in slaap moest zijn gevallen.

Die nacht, terwijl ze sliep, werd ze gewekt door het gevoel dat iemand haar gezicht aanraakte.

Cantilla was zo vaak gewekt door de kleine muizen die het oude kasteel overspoelden dat ze alleen maar met haar hand over haar gezicht streek zonder haar ogen te openen en weer in slaap viel.

"Cantilla, open je ogen! Open je ogen!" ze hoorde iemand dichtbij haar oor fluisteren en opnieuw voelde ze iets op haar gezicht.

Cantilla deed haar ogen open en ging rechtop in bed zitten. De kamer was licht en een mooie lamp met een roze zijden kap gaf alles in de kamer een roze tint.

Ze was er nu zeker van dat ze droomde, want het was helemaal niet haar oude armoedige kamer die ze zag. Ze keek naar haar dekbed - dit was ook van roze zijde. Ze voelde eraan en ontdekte dat het gevuld was met het zachtste dons; het viel haar ook op dat ze een prachtig nachthemd droeg van roze zijde en kant.

Op de grond naast het bed stonden, op een zacht, roze kleed, twee kleine satijnen pantoffeltjes, afgezet met zwanendons.

"Ik droom," zei Cantilla, "maar ik zal ervan genieten zolang het duurt," en ze keek om zich heen.

Het meubilair was deels van goud, en zachtroze tapijten bedekten de vloer. Haar bed had kleine gouden beeldjes op elke paal en ze hielden de uiteinden van roze zijde in hun handen die een prachtig baldakijn vormden. Alles zag er prachtig uit in het roze lamplicht.

Op het tafeltje naast haar bed, waarop haar lamp stond, zag Cantilla een grote fles van goud en glas. Ze reikte ernaar en haalde de gouden dop eraf, liet de fles vervolgens kantelen en baadde haar gezicht en handen met het heerlijke parfum dat erin zat.

Cantilla stak haar voetjes uit bed, schoof ze in de pantoffels en liep naar de gouden kaptafel aan de andere kant van de kamer.

Alles was zo mooi dat ze er eerst uitgebreid naar keek, toen pakte ze een gouden borstel en streek haar haren glad. Ze pakte elk van de gouden toiletartikelen op en zag dat op elk de letter "C" stond.

"Ze moeten van mij zijn," zei Cantilla. "Maar het is natuurlijk allemaal een droom," terwijl ze een la van een grote gouden kist opendeed.

Wat ze daar zag deed Cantilla naar adem snakken van verbazing, want de la was gevuld met prachtige kleren, en toen ze de andere la opendeed, ontdekte ze dat ze allemaal gevuld waren met zijde en met kant afgezette kleren.

Cantilla vergat haar droom helemaal en rende, alsof ze wakker was, naar een kastdeur die open stond. Ze zwaaide de deur open en keek verbaasd naar de roze zijden jurken en blauwe zijden jurken en witte en sierlijke groene en gele zijden jurken.

Nu heb ik je nog niet verteld dat Cantilla zwart haar had dat in lange krullen om haar mooie gezicht en over haar mooie witte schouders hing, en dat haar ogen zo diepblauw waren als het diepste blauw van een viooltje. Toen ze een van de roze zijden jurken aantrok en voor een lange spiegel ging staan, vergat ze even al het andere. Toen hoorde ze plotseling haar naam zacht roepen. "Cantilla, Cantilla," zei de stem.

Cantilla keek op en boven op de spiegel stond een kleine fee gekleed in roze gaas.

"Oh! Jij hebt ook een mooie roze jurk," zei Cantilla, vergetend verrast te zijn toen ze een fee in haar kamer zag.

"Ja, maar het is de enige jurk die ik bezit," zei het wezentje glimlachend, "terwijl jij een kast vol hebt; maar gelukkig verslijt de mijne nooit, en die van jou wel."

"Je bedoelt zeker dat ik over een minuut wakker zal worden," zei Cantilla. "Ja, ik weet dat het een droom is, maar ik heb het naar mijn zin. Ik wou dat ik elke nacht zo'n droom kon hebben. Dan zou ik het niet erg vinden om de hele dag arm te zijn."

"Ah! Maar je droomt helemaal niet, prinses Cantilla," zei de fee, "en als je me volgt, zal ik je nog meer van je mooie huis laten zien. Kom maar mee."

Cantilla antwoordde niet, maar liep achter de fee aan, die als een roze vogeltje voor Cantilla uit scheerde. De fee raakte een deur aan met haar toverstaf en deze vloog open. Cantilla keek verwonderd om zich heen, want de zaal, die eerst was behangen met stukken verschoten wandtapijt, zag er nu uit als de zaal van een koning.

Wandtapijten hingen aan alle muren, die van diepblauw en goud waren. Het oude harnas dat was gebroken en bedekt met stof en schimmel, stond rechtop alsof de voormalige drager erin zat.

De fee raakte de deur aan van de kamer waar de oude koning sliep, en opnieuw keek Cantilla verwonderd, want haar vader sliep onder een baldakijn van rood en goud op een bed van goud, en al het meubilair van zijn kamer was zoals een koning het hoort te hebben.

Cantilla keek naar haar vader. Hij glimlachte in zijn slaap en de zorgelijke blik was van zijn gezicht verdwenen.

De fee wenkte haar en Cantilla wierp nog blik achterom op haar slapende vader, en volgde haar toen.

Vervolgens werd de oude eetzaal aan Cantilla getoond. De eens verbleekte en gescheurde gordijnen waren heel, en vlemuizen en uilen waren verdwenen uit de hoeken van de kamer waar ze vaak hun nesten hadden gemaakt.

De mooie tafel van onyx en zilver was gedekt met zilveren schalen, en sierlijke kanten servetten lagen naast elke plaats alsof ze op de komende gasten wachtten. Maar de fee leidde haar weg, en vervolgens zag Cantilla de prachtige zalen waar de oude koning

zijn grote balfeesten hield en koningen en koninginnen en prinsen en prinsessen hadden gedanst.

De lichten brandden in de gouden glazen lampen die aan de muren waren bevestigd en gaven de ruimte een sprookjesachtig aanzien.

De blauwe damasten gordijnen met hun kanten randen hingen uit de ramen, glinsterend van rijkdom, en stoelen van goud stonden rechtop tegen de muren, en de vloer glansde helder.

En zo leidde de fee haar door het hele kasteel en de kleine prinses keek verbaasd naar het huis wat vroeger oud en verweerd was maar nu mooi en heel was.

Toen nam de fee Cantilla mee naar de tuinen. De eens zo droge fontein spetterden in het maanlicht, de nachtegalen waren tussen de rozen te horen en de lucht was gevuld met een rijke geur.

Toen ze het lager gelegen deel van de tuin bereikten, stopte Cantilla plotseling en bleef doodstil staan. Ze stond naast een fontein. Er groeide kamperfoelie boven een prieel ernaast.

Cantilla herinnerde zich plotseling de woorden van de dwerg die ze in haar droom had gezien, en zijn woorden waren: "Vannacht kom ik je antwoord halen bij de fontein waar de kamperfoelie groeit."

De fee zat naast haar op een struik. "Je herinnert het je nu, nietwaar?" vroeg ze. "Je ziet dat het vanmorgen geen droom was, en je droomt ook nu niet, mijn prinses, maar ik kan je niet verder helpen. Ik heb mijn werk afgemaakt en moet terug naar mijn koningin. Vaarwel."

Cantilla zag de fee verdwijnen zonder een woord te zeggen. Ze zag in gedachten alleen het lelijke gezicht van de dwerg en hoorde zijn woorden.

Even later zag ze iets wat op een wolk leek, bij het prieel met kamperfoelie, en nog een minuut later stond de dwerg voor haar met de punten van zijn lange witte baard over een arm gevouwen.

"Prinses Cantilla, ik kom voor mijn antwoord," zei de dwerg. "Trouw met me en alles wat je hebt gezien zal van jou zijn."

Cantilla stak haar handen uit zoals ze 's ochtends ook had gedaan en begon te antwoorden, maar de dwerg hield haar tegen. "Voordat je antwoord geeft," zei hij, "denk aan je oude vader en hoe tevreden en gelukkig hij eruitzag, omringd door de luxe van zijn vroegere dagen van welvaart."

Cantilla liet haar handen naast haar vallen, haar hoofd diep gebogen en ze stond in gedachten verzonken. Ze zag haar oude vader weer in zijn bed van goud, en het gezicht dat er zo gelukkig uitzag, toen hief ze haar hoofd op en zonder naar het lelijke wezen voor haar te kijken zei ze: "Ik stem toe, ik zal je vrouw worden. Ik kan niet van je houden, maar ik wil met je trouwen als dat je tevreden stelt."

"Volg mij dan nu," zei de dwerg, terwijl hij zijn lange baard over zijn hoofd wierp en onder het spreken over Cantilla heen liet vallen.

Cantilla zag alleen een wollige wolk die zich om haar heen sloot, en voor ze het wist was ze op een klein eiland midden in een diepblauwe oceaan, met de dwerg naast haar.

De dwerg, met zijn baard nog steeds over één arm, hield zijn handen voor zijn mond en gaf een lange, luide roep, die leek af te dalen naar de diepten van de oceaan.

Uit het water kwamen een arm en hand die een gedraaide schelp vasthielden, en toen zag Cantilla een hoofd verschijnen en er werd luid en hard op een schelp geblazen. Er werd een plons gehoord en uit het water kwam een oude man in een wagen van parelmoer. De strijdswagen werd getrokken door twee paarden met gouden voeten en manen, en in de ene hand droeg de oude man een lange staf met aan het ene uiteinde drie tanden.

De oude man sloeg met de vreemd uitziende toverstok op het water, en aan het hele wateroppervlak verschenen zeenimfen en allerlei soorten monsters en wezens die op de bodem van de oceaan leven. Maar toen de zeemeerminnen verschenen, stuurde de oude man ze snel terug en reed met zijn strijdswagen naar Cantilla en de dwerg.

Cantilla was tegen die tijd niet meer bang of verrast, en ze stond naast de dwerg te wachten op het volgende dat zou gebeuren.

"Heer Neptunus," zei de dwerg, diep buigend terwijl de oude man dichterbij het eiland reed waarop Cantilla en de dwerg stonden, "ik ben met mijn prinses gekomen om u de ceremonie te laten uitvoeren. Ze heeft ermee ingestemd mijn vrouw te worden."

"Wat!" riep de oude man met boze stem, "bedoel jij dat je een prinses hebt gevonden die ermee instemt om zo'n

echtgenoot als jij te hebben - lelijk en misvormd en ellendig."

"Geef hem antwoord, mijn prinses," zei de dwerg. "Zeg Heer Neptunus dat u ermee instemt met mij te trouwen."

"Ik stem ermee in om met de dwerg te trouwen," wist Cantilla uit te brengen, en opnieuw sloeg de oude man op het water, deze keer in woede, en het water spoot om hen heen als enorme fonteinen.

Cantilla voelde hoe de dwerg haar hand volgde en hij zei: "Vrees niet, mijn prinses; het zal snel voorbij zijn." Binnen een paar minuten was het water weer kalm en de oude man in de strijdswagen stond een eindje verderop, omringd door de nimfen en andere wezens, terwijl hij de drietandige toverstok hoog boven zijn hoofd hield.

"Ik laat je vrij, je bent nu getrouwd, verdwijnt nu uit mijn zicht," zei de oude man, en terwijl er weer op de schelp werd geblazen, gingen de oude man en zijn strijdswagen het diepe water in, gevolgd door al zijn nimfen en de anderen.

Cantilla keek naar de dwerg en vroeg zich af of iemand ooit zo'n vreemde bruiloft had gehad, maar tot haar verbazing was de dwerg weg en naast haar stond een knappe man, die zei: "Mijn prinses, zie in mij je echtgenoot. Ik ben vrij van de betovering van de oude man van de zee, die wilde dat ik een zeemonster zou worden en onder de oceaan zou leven.

Ik ben veranderd in de vorm van de lelijke dwerg omdat ik niet wilde trouwen met een zeemeermin die op een dag verliefd op me werd terwijl ik aan het baden was.

Zij riep een zeeheks om me in een zeemonster te veranderen, maar ik ontsnapt voordat ik de zeevorm aannam, maar niet voordat ik veranderd was in de lelijke dwerg die je vanmorgen zag.

Een vriendelijke fee kwam tussenbeiden bij haar koningin om mij te redden, en ze ging naar de oude man, die Neptunus is, de god van de wateren. Hij zei tegen de koningin dat als ik een prinses kon vinden die ermee instemde met mij te trouwen, hij mij zou verlossen van de betovering die de zeeheks over mij had uitgesproken.

Je weet hoe het verder is gegaan, mijn prinses, en als je denkt dat je mij, als je man, kunt accepteren in plaats van de dwerg, zullen we terugkeren naar het kasteel, waar je vader nog steeds slaapt want de feeënkoningin zei dat ze tot zonsopgang zou wachten op onze terugkeer."

Cantilla, die er niet langer verdrietig uitzag, maar glimlachend en gelukkig, legde haar hand in die van haar man en vertelde hem dat ze het gelukkigste meisje ter wereld was.

"En ik ben de gelukkigste man ter wereld," zei haar man, "want ik ben niet alleen bevrijd van de betovering van de zeeheks, maar ik heb ook de enige vrouw ter wereld gevonden waarvan ik ooit zou kunnen houden." Hij klapte drie keer in zijn handen en de kleine fee in de roze gaasjurk verscheen weer.

"De koningin stuurt haar liefde aan jullie en ook deze boodschap: 'Gezegend zijn jullie, mijn kinderen', en nu zal ik jullie naar huis brengen, naar het kasteel."

Ze raakte de wang van de prinses en haar man aan met haar toverstok, en Cantilla bevond zich weer in de kasteeltuin bij de fontein met de kamperfoelie, met haar knappe echtgenoot naast haar.

"Kom, mijn lief, we moeten ontbijten," zei haar man. "Je vader wacht op ons."

"Hoe gaan we hem het uitleggen over onze bruiloft en het veranderde uiterlijk van het kasteel?" vroeg Cantilla.

"Oh geen zorgen, de feeënkoningin heeft dat allemaal geregeld," zei Cantilla's echtgenoot. "Je vader zal zich niet herinneren dat hij ooit zijn fortuin heeft verloren; hij zal geen vragen stellen."

Cantilla en haar man gingen, hand in hand, het kasteel binnen om te ontbijten, en vanaf die dag kende prinses Cantilla nooit meer verdriet of een ongelukkig moment.